

restrânse, în care însă am remarcat glasul ferm și sigur, dar în egală măsură și catifelat al unora dintre protagoniști, precum Irina Ionescu, Cristina Vasilache, Ciprian Mardare, Ioan Orheian sau Răzvan Georgescu, și omogenitatea timbrală a celor ce formează grupul Bucharest Singers.

Completată de câteva *scherzi musicali*, unde soliștilor vocali li s-a alăturat și ansamblul de barockeri ai UNMB coordonat de Mihai Ghiga, ce au evidențiat aspectul modern al acestor piese de mici dimensiuni ce subliniază, poate mai mult decât madrigalele, deosebirea dintre *prima pratica* și *secunda pratica* atât de dragă lui Monteverdi, prima parte a concertului a fost urmată de prezentarea în primă audiție românească a *Misei in illo tempore*. Compusă în anul 1610, *Missa in illo tempore*, al cărei text pornește de la motetul *In illo tempore loquente Jesu* de Nicolas Gombert, este unul dintre exemplele reprezentative ale măiestriei lui Monteverdi în ceea ce acesta numea *prima pratica*, demonstrând că stăpâna la fel de bine atât arta componistică a predecesorilor săi cât și pe cea a contemporanilor. Impresionanta țesătură polifonică din cadrul celor șase secțiuni ale *Misei* precum și momentele în care omofonia se evidențiază ca viitor reper al limbajului muzical, au prilejuit Corului Filarmonicii și dirijorului Iosif Ion Prunner o demonstrație de virtuozitate vocală și precizie intonațională, într-o partitură destul de solicitantă din punct de vedere interpretativ prin prisma necesității susținerii sunetului pe perioade destul de mari dar impresionantă ca realizare componistică.

Având încă în memorie finalul *Misei in illo tempore*, putem nota că, încă o dată Corul Filarmonicii George Enescu a făcut dovada valorii sale artistice certe iar alegerea de a realiza un concert integral Monteverdi într-un an jubiliar în care a prezentat și o lucrare în primă audiție românească, a demonstrat grija pe care ansamblul coral și dirijorul său, Iosif Ion Prunner o au pentru valorile perene ale trecutului.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

Un veritabil concert coral de muzică românească...

...a avut loc joi, 23 nov. a.c. la sala „Mihail Jora” a Societății Române de Radiodifuziune, concert oferit de Corul Academic Radio condus de dirijorul Ciprian Țuțu. Programul s-a derulat sub genericul „muzică corală de inspirație folclorică”. În cadrul unui interviu acordat postului public de radio dirijorul Ciprian Țuțu argumentează: „Muzica corală românească a suferit, după revoluție mai ales, foarte mult fiind blamată, fiind pusă la zid, fiind foarte puțin cântată. În general, mișcarea corală a slăbit foarte mult și-atunci m-am gândit că un program de muzică românească ar veni nu doar să repună pe coordonatele pe care merită să fie muzica corală românească

pusă, dar totodată este și modul nostru de a sărbători aniversarea celor 99 de ani de la Marea Unire.”

În mod inspirat și totodată obiectiv selectat, repertoriul edificatoarei spiritual seri de concert coral a cuprins lucrări semnate de compozitori români din diferite generații, de la clasicii Cucu, Vidu, Drăgoi, Jarda, Pașcanu, Spătărele, Paladi, Liana Alexandra și până la actualii Buciu, Balint, Cudalbu și, surpriza oferită la bis, o piseă semnată de Dan Mihai Goia, fostul maestru dirijor al acestui reputat ansamblu coral.

Dincolo de numitorul comun constând în faptul compozitorilor de a se fi inspirat din bazinul folclorului muzical românesc, versiunile interpretative realizate de Ciprian

Ciprian Țuțu

Țuțu împreună cu Corul Academic Radio – se cuvine să-i amintim aici și pe soliștii Georgiana Simonov (în știma de virtuozitate jazzistică din piesa *Ciuleandra* de V. Spătărele), Nicolae Simonov (evocator în *Soarele și luna* de L. Alexandra) și a pianistei Carmen Săndulescu (ce a redat cu aplomb tonurile de caracter orchestral din acompaniamentul piesei *Dar de nuntă* de R. Paladi) – au câpătat un plus de unitate stilistică. Eșafodajul academic, optimizarea pe un registru de expresivitate variat în moderație, reliefa în mod rafinat a detaliilor armonice și, nu în ultimul rând, cantabilitatea sunt doar câteva dintre repera unei trăsături de stil autentic, matur și elocvent artistic, proprii deopotrivă dirijorului și ansamblului. În plus, super-

lativitatea tehnică întretesută cu plasticitatea artistică și savoarea rostrilor/strigăturilor din arealul folcloric au fost remarcabile în piesele de virtuozitate *Ana Lugojana* (Ion Vidu), *Nuntă țărănească* (Tudor Jarda), *Ciuleandra* (Vasile Spătărele), *Paparuda* (George Balint), *Și altfel de variațiuni pe tema Chindiei și Suită scurtă* (Alexandru Pașcanu), *Dar de nuntă* (Radu Paladi), la fel ca și în piesele accentuând pe profunzimea liric-narativă *Soarele și luna* (Liana Alexandra), *Balada Florii* (Dan Buciu), precum și interpretarea compozițională plină de vervă și umor a lui Grigore Cudalbu în *Poveste dintr-un sat*.

Audiind minunatul concert am fost cuprins de un profund sentiment de respect și admirație pentru acești veritabili gânditori români întru expresia muzicii corale care, comportând fiecare propria-i nuanță, sunt atât de asemănători în coeziunea unei continuități egregorice. Ce poate fi mai frumos și reprezentativ pentru ființa melosului românesc decât cântul coral? Se cuvine să neconținem a-l prețui și prin aplecarea tinerilor compozitori către acest gen vocal, la fel cum este nimerit ca formațiile corale din teritoriul românesc, atâtea câte mai sunt, să-și facă o datorie de onoare din cultivarea și actualizarea repertoriului autohton a cărui valoare transcende regionalismul etnic ori clișeele de identitate națională, dar și gusturile de moment, statuându-se în panteonul universalelor culturale ale vremii de-acum și, sperăm, pentru totdeauna. Un benefic și modelator exemplu l-au realizat prin concertul lor dirijorul Ciprian Țuțu și Corul Academic Radio. Felicitări!

George BALINT

Clipuri interogative

Post Scriptum. Iar răspunsurile îmi ziseră: Chiar dacă tu nu ne invoci întrebând, noi tot îți suntem, imediat, înainte de orice. Este însă posibil vrerii tale să nu-ți mai fim. Nu știm însă de cum. Încearcă să necontenești prin întrebarea cătând la răspunsul care nu se va afla nicidecum printre noi. Abia aceasta va fi întrebarea care, cu adevărat, transcende nouă, rămânându-ți totodată drept mărturie a prezenței tale: ca tu-însumi, ca sine cu de-la-sine. (G. B.)